

Afrodite ed Eros
(Luciano, Dialoghi degli Dei)

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τί δήποτε, ᾧ Ἔρωσ, τοὺς μὲν ἄλλους
θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶ,
τὸν Ἀπόλλω, τὴν Ἑραν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μόνης δὲ
ἀπέχη τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοὶ
ἢ δᾶς, κενὴ δὲ οἰστών ἢ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ
καὶ ἄστοχος;

ΕΡΩΣ

Δέδια, ᾧ μήτερ, αὐτήν· φοβερὰ γάρ ἐστι καὶ
χαροπὴ καὶ δεινῶς ἀνδρική· ὁπότεν γοῦν ἐντεινά-
μενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτήν, ἐπισείουσα τὸν
λόφον ἐκπλήττει με καὶ ὑπότρομος γίνομαι καὶ
ἀπορρεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ὁ Ἄρης γὰρ οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως
ἀφώπλισας αὐτὸν καὶ νενίκηκας.

ΕΡΩΣ

Ἄλλὰ ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεται με καὶ προσκα-
λεῖται, ἢ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται αἰεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ
μὲν ἄλλως παρέπτην πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα,
ἢ δέ, Εἴ μοι πρόσει, φησί, νῆ τὸν πατέρα, τῷ
δορατίῳ σε διαπεύρασα ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη καὶ
ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα ἢ αὐτὴ διασπασαμένη—
πολλὰ τοιαῦτα ἠπέιλησε· καὶ ὄρᾳ δὲ δριμὺ καὶ ἐπὶ
τοῦ στήθους ἔχει πρόσωπόν τι φοβερὸν ἐχίδναις
κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμολύτ-
τεται γάρ με καὶ φεύγω, ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἄλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς φῆς, καὶ
τὴν Γοργόνα, καὶ ταῦτα μὴ φοβηθεῖς τὸν κεραυνὸν
τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοὶ ἄτρωτοι καὶ
ἔξω βελῶν εἰσιν; κάκεῖναι λόφους ἐπισείουσιν καὶ
Γοργόνας προφαίνουσιν;

ΕΡΩΣ

Αἰδοῦμαι αὐτάς, ᾧ μήτερ· σεμναὶ γάρ εἰσιν καὶ
αἰεὶ τι φροντίζουσιν καὶ περὶ ᾧδὴν ἔχουσι καὶ ἐγὼ
παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς κηλούμενος ὑπὸ τοῦ
μέλους.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἄρτεμιν τίνος
ἔνεκα οὐ τιτρώσκεις;

ΕΡΩΣ

Τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόν τε
φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὀρῶν· εἶτα καὶ ἰδιόν τινα
ἔρωτα ἤδη ἐρᾷ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τίνος, ᾧ τέκνον;

ΕΡΩΣ

Θήρας καὶ ἐλάφων καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε διώ-
κουσα καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ
ἐστίν· ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην
καὶ αὐτὸν ὄντα καὶ ἐκηβόλον—

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Οἶδα, ᾧ τέκνον, πολλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.